

PAGANINI
24 CAPRICES

Opus 1 for violin solo

LISA JACOBS VIOLIN

Niccolo Paganini 1831. Painting by Eugène Delacroix

24 CAPRICES Opus 1 for violin solo

NICCOLO PAGANINI (1782-1840)

LISA JACOBS violin

DISC 1

Opera I^a & II^a

1	Caprice No. 1	E major: Andante	(1:59)
2	Caprice No. 2	B minor: Moderato	(3:37)
3	Caprice No. 3	E minor: Sostenuto - Presto	(3:49)
4	Caprice No. 4	C minor: Maestoso	(8:17)
5	Caprice No. 5	A minor: Agitato	(2:38)
6	Caprice No. 6	G minor: Lento	(5:17)
7	Caprice No. 7	A minor: Posato	(4:32)
8	Caprice No. 8	E flat major: Maestoso	(3:14)
9	Caprice No. 9	E major: Allegretto	(3:43)
10	Caprice No. 10	G minor: Vivace	(2:43)
11	Caprice No. 11	C major: Andante - Presto - Primo tempo	(4:38)
12	Caprice No. 12	A flat major: Allegro	(2:44)

Total Playing Time: 47:18 min.

DISC 2

Opera III^a

1	Caprice No. 13	B flat major: Allegro	(2:33)
2	Caprice No. 14	E flat major: Moderato	(1:39)
3	Caprice No. 15	E minor: Posato	(3:20)
4	Caprice No. 16	G minor: Presto	(1:39)
5	Caprice No. 17	E flat major: Sostenuto - Andante	(3:55)
6	Caprice No. 18	C major: Corrente - Allegro	(3:05)
7	Caprice No. 19	E flat major: Lento - Allegro assai	(3:32)
8	Caprice No. 20	D major: Allegretto	(3:35)
9	Caprice No. 21	A major: Amoroso - Presto	(3:54)
10	Caprice No. 22	F major: Marcato	(2:36)
11	Caprice No. 23	E flat major: Posato	(4:39)
12	Caprice No. 24	A minor: Tema quasi presto - Variazioni - Finale	(5:11)

Total Playing Time: 39:46 min.

No violinist can escape them: Paganini's 24 caprices.

A beautiful, infamous cycle of 24 works for violin solo with an enormous arsenal of technical delights.

Yet it is not the technical aspects of this music but the enormous variety in the musical characters, the extraordinary sound landscapes, and the fantasy and lyricism that Paganini creates in each caprice that have amazed me all my life. Such extremes in timbre and effects and the changing emotions that he reveals in this cycle, created by just one violin!

Having been raised with the expressive renditions of Alexander Markov I have had the desire for some time now to allow my imagination to run freely on all 24 caprices.

The result is this recording, in which I have searched for the extremes in my artistic freedom - in speed but also stillness and timbre. And above all in showing all the charming musical characters combined with Paganini's greatest love: the opera, with all its drama and above all its pure lyricism.

Lisa

NICCOLO PAGANINI 24 CAPRICES

'I never expected that music could contain such sounds!' Wrote the 19th century critic Rellstab after attending a concert performed by Niccolò Paganini. 'His violin spoke, cried, and sang!'

Paganini was at the height of his popularity. He was attacked on the street by hoards of admirers and the newspapers regularly published sensationalist stories about him. Throughout Europe the ticket offices were in a frenzy as soon as a performance by the Genoese violinist was announced.

Paganini had worked hard to achieve this level of success. A former wunderkind that was forced by his father to practice for hours every day, he decided at a young age to be as autonomous as possible. Independent. A position in the orchestra pit or performing programs chosen by someone else was not what he saw for himself, Paganini longed to be the centre of attention. He wanted to play the kind of music that people had never experienced before.

And so in the beginning of the 19th century, the period in which he was building his career, the *24 Caprices* emerged. At first he played them in smaller halls and then in bigger and bigger venues, starting in his native Italy before taking them over the border into the rest of Europe. Together the *Caprices* are a sampling of what is possible on the violin - that is, what's possible for a talent like Paganini. He was inspired by his virtuosic predecessors such as Locatelli, who according to Paganini had unlocked 'an entire world of new ideas' but had not achieved great success in his lifetime. The challenge presented by Locatelli for the average performer of the time was just too great.

But not for Paganini. When it comes to special techniques and almost impossible dexterity, his *Caprices* go a step further than Locatelli. With his *24 Caprices* he set out to fascinate the audience. As a young talent Nicolò had shocked and enraged the public by imitating animals using his violin and in the *Caprices* he elaborated

on that earlier experimentation. Birdsong, hunting horns, laughter, donkeys - they were all brought to life through his instrument.

Above all the *Caprices* are full of drama. Calm and moving passages interchange without warning with fiery, almost violent passages. Lightning fast sections where the violinist is challenged to the limit are interrupted by unexpected stillness. Paganini tries everything he can to keep his audience on the edge of their seat. The critic Rellstab used the word 'demonic' in his review, and he was not the first to compare the violinist to the devil. Paganini's appearance added to that image: he was deathly pale and thin, and had eyes as black as coal. Some people swore that they saw tiny devils during his concerts, pulling on his elbows to make the notes flow even faster. And Paganini loved to play into the romantic idea of signs of evil. He lit his concerts with flickering candlelight so that his shadow dominated the concert stage.

Caprice No. 13 would later receive the nickname 'Devil's Laughter'. And maybe Paganini had his own laugh when he dedicated the first published edition of his *Caprices* - the first publication of a musician who preferred to keep his music as mysterious and secret as possible - to 'the artists'. As if there were countless musicians who could play these pieces! Later he dedicated each *Caprice* to a different virtuoso: Liszt, Spohr, Thalberg.....and himself. *Caprice No. 24*, the most large-scale and layered of them all was dedicated to 'Niccolò Paganini, sepolto pur troppo' - which translates to 'unfortunately buried'. But that was easier said than done as such a devilish violinist was not welcome on hallowed ground, and his family had to wait many years for his reputation to be rehabilitated.

Composers such as Liszt and Schumann, not to mention the many young violinists in the years after Paganini's death who were named as his successor, made sure that his 24 *Caprices* would never be forgotten. Pointed, melancholic, passionate and imposing: the whirlwind of this music has not calmed down yet, and the journey of discovery towards unexpected sounds still continues.

Vrouwkje Tuinman (Translation: Katya Woloshyn)

LISA JACOBS violinist

'Jacobs's exultant phrasing and captivating sonority reaching new heights'

The Strad, UK

'Sensual allure in Jacobs's deeply felt, beguilingly phrased readings'

BBC Music Magazine, UK

Dutch violin virtuoso Lisa Jacobs is known for her passionate performances, interesting programs and communicative qualities on stage. She is equally at home on the concert stage with concertos, chamber music, recitals and solo works.

At the age of only 17, Lisa made her successful debut with the Royal Concertgebouw Orchestra under the baton of Riccardo Chailly.

She has played several times in all the major concert halls of the Netherlands and all around the world ever since, both as a soloist with renowned orchestras and conductors, as a recitalist with her pianist Ksenia Kouzmenko and at chamber music festivals, always to highly critical acclaim, receiving brilliant reviews and finding ecstatic audiences.

She receives much attention in both national and international media, with live radio concerts, television broadcasts and interviews. Lisa has won several top prizes in both national and international competitions, one of them being at the International Jascha Heifetz Violin Competition, where she received the Audience prize as well.

She collaborated with amongst others Royal Concertgebouw Orchestra, Amsterdam Sinfonietta, Brussels Philharmonic, Bremer Philharmoniker, Lithuanian Chamber Orchestra and respected conductors such as Neeme Järvi, Riccardo Chailly, Massimo Quarta, Dirk Brossé, Juozas Domarkas, Carlos Miguel Prieto and Toby Hoffman.

Lisa plays a Rugieri violin from 1683, given to her on loan by a private person for which she is very grateful. For this Paganini album, Miss Jacobs had the pleasure of performing on a Giovanni Battista Rogeri violin from 1692.

This years engagements include concerts with the Mendelssohn, Mozart, Nielsen, Mendelssohn, Wieniawski, Locatelli and Vivaldi violin concertos, including concert tours to Germany, Italy and of course The Netherlands.

November 2013, her debut cd with works by Franck and Ysaye was highly successfully released on Challenge Records International. Her second album with Locatelli violin concertos on Cobra Records was just released in summer 2016 and made it already to No. 1 Bestselling album on Native DSD worldwide within two weeks after its release, was awarded Cum Laude by Classic FM, beside many raving reviews in the international press. Next recording will include the Nielsen violin concerto.

Miss Jacobs graduated cum laude and with the highest distinction for both her bachelor and masterstudies at the Amsterdam Conservatory as a pupil of Ilya Grubert. She continued her studies with Christoph Poppen at the Hochschule für Musik und Theater in Munich where she successfully finished her Konzertexam. This has been supported by the foundation Prins Bernhard Cultuurfonds. Further musical enrichment was achieved in several lessons with Thomas Brandis, Herman Krebbers, Ana Chumachenco, Nelli Shkollnikova, Julian Rachlin and Maxim Vengerov.

Besides her concert career, Lisa Jacobs greatly enjoys teaching. She is a professor of violin at the Conservatory of Ghent, Belgium and is regularly invited to give masterclasses at conservatories in The Netherlands, Portugal and Germany.

Miss Jacobs is a proud Pirastro Artist since 2017.

www.lisajacobs.nl

Geen enkele violist ontkomt er in zijn leven aan: Paganini's 24 caprices.

Een prachtige, beruchte cyclus van 24 werken voor viool solo met een enorm arsenaal aan technische hoogstandjes.

Toch zijn het niet de technische aspecten van deze muziek, maar juist de enorme variëteit aan muzikale karakters, de buitengewone klankwereld, fantasie en lyriek die Paganini in elk van deze caprices laat verschijnen, die me mijn gehele leven zijn blijven verwonderen.

De extremen in klankkleur en klankeffect en al die wisselende emoties die hij met deze cyclus aan de wereld kenbaar maakt, gecreëerd door slechts één viool!

Opgegroeid met de expressieve vertolkingen van Alexander Markov, bestond er al enige tijd bij mij de wens om ook mijn fantasie de vrije loop te kunnen laten gaan over al Paganini's 24 caprices.

Dit heeft geresulteerd in deze opname, waarbij ik in mijn artistieke vrijheid de extremen heb opgezocht; in snelheid maar ook in verstillend en klankkleur. En bovenal in het tonen van al die charmante muzikale karakters, gecombineerd met Paganini's grote liefde: de opera, met al haar lyriek en dramatiek.

Lisa

NICCOLO PAGANINI 24 CAPRICES

'Nooit eerder heb ik geweten dat muziek zulke geluiden kon herbergen!'

Dat schreef de negentiende-eeuwse criticus Rellstab, na het bezoeken van een concert van Niccolò Paganini. *Wiens viool 'sprak, hilde en zong!'*

Rellstab zag Paganini op het hoogtepunt van zijn roem. Op straat werd hij door hordes bewonderaars belaagd en in de kranten verscheen het ene na het andere sensatieverhaal. In heel Europa rinkelden de kassa's, zodra er een aankondiging van een optreden door de Genuese violist werd opgehangen.

Paganini had echter hard gewerkt om deze positie te bereiken. Het voormalig wonderkind, dat door zijn vader werd gedwongen vele uren per dag te oefenen, nam zich al jong voor om vóór alles autonoom te zijn. Zelfstandig. Een plek in de orkestbak, composities uitvoerend die iemand anders had uitgekozen, dat zag hij niet zitten. Paganini verlangde ernaar in het centrum van de aandacht staan. Hij zou muziek laten horen die niemand ooit eerder had gehoord.

Zo ontstonden begin negentiende eeuw, de periode waarin hij zijn carrière opbouwde, de *24 Caprices*. Hij speelde ze eerst in kleine zalen, en later in steeds grotere, aanvankelijk in Italië, en steeds vaker over de grenzen. Samen vormen de *Caprices* een soort staalkaart van wat er mogelijk is op de viool - althans, wat er voor een talent als Paganini mogelijk was. Hij liet zich daarbij inspireren door virtueuze voorgangers. Zoals Locatelli, die volgens Paganini 'een wereld van nieuwe ideeën' had ontsloten, maar nooit een verdiend succes had beleefd. Daarvoor was de uitdaging de doorsnee uitvoerende simpelweg te groot.

Maar niet voor Paganini. In zijn *Caprices* gaat hij nog een stapje verder dan Locatelli als het gaat om bijzondere technieken en bijna onmogelijke vingervlugheid.

Daarbij zet hij alles in het werk om een groot publiek te boeien. Als jong talent had Niccolò de mensen al geschokt en begeistert door op zijn viool dieren te imiteren. In de *Caprices* borduurt hij daar op voort. Vogelzang, jachthoorns, gelach, ezels - allemaal worden ze tot leven geroepen door zijn instrument.

De *Caprices* zitten bovendien vol drama. Roerende, landelijke passages wisselen zonder aankondiging af met vurige, bijna gewelddadige. Razendsnelle delen, waarin de violist zichzelf tot het uiterste opjaagt, worden onderbroken door een onverwachte stilte. Alles zet Paganini in om de luisteraar op het puntje van zijn stoel te houden.

Eerdergenoemde Rellstab liet verderop in zijn artikel het woord 'demonisch' vallen. Hij was niet de eerste die de violist vergeleek met de duivel. Paganini's uiterlijk droeg bij aan dat imago: hij was lijkkleek, broodmager en had ogen als kooltjes. Sommige mensen wisten zeker dat ze tijdens concerten duiveltjes zagen, die aan zijn ellebogen trokken om de noten nóg sneller te doen vloeien. En de violist speelde graag in op het romantische verlangen naar tekenen van het Kwaad. Hij liet zich dusdanig uitlichten door flakkerende kaarsen, dat zijn schaduw op zijn meest woest het podiumbeeld bepaalde.

Caprice no. 13 zou later de bijnaam 'het gegrinnik van de duivel krijgen'. Misschien heeft Paganini zelf ook wel gelachen, toen hij de uitgave van zijn *Caprices* - de eerste muziekpublicatie van een musicus die zijn werken zo geheim mogelijk hield - opdroeg aan 'de artiesten'. Alsof er zoveel waren die de stukken konden spelen! Op een later moment verbond hij elke *Caprice* aan een andere virtuoze collega. Liszt, Spohr, Thalberg... en zichzelf. *Caprice no. 24*, de meest grootschalige en gelaagde van allemaal, was voor 'Niccolò Paganini, sepolto pur troppo'. 'Helaas begraven', betekent dat. Juist dat lukte vele jaren niet - een zo duivelse violist was niet welkom in gewijde grond, en zijn familie moest vele jaren wachten op eerherstel.

Componisten als Liszt en Schumann, maar ook de vele jonge violisten die in de jaren na Paganini's dood werden benoemd tot diens opvolger, zouden ervoor zorgen dat de *Caprices* niet werden vergeten. Puntig, melancholiek, hartstochtelijk en imponerend: de wervelwind van deze muziek is nog niet gaan liggen, de ontdekkingstocht naar onvermoede klanken gaat nog altijd voort.

Vrouwkje Tuinman

LISA JACOBS violiste

'Beeldschoon, gracieus en spatzuiver' De Volkskrant
'Een violiste om direct te omarmen' Klassieke Zaken
'Sensual allure in Jacobs's deeply felt, beguilingly phrased readings'
BBC Music Magazine, UK

Nederlands violiste Lisa Jacobs wordt geroemd om haar gepassioneerde, meeslepende en virtueuze spel, verrassende programma's en podium presentatie in combinatie met haar frisse uitstraling. Op pas 17-jarige leeftijd maakte Lisa haar succesvolle debuut met het Koninklijk Concertgebouworkest o.l.v. Riccardo Chailly en speelde sindsdien meerdere malen in alle grote concertzalen van Nederland en verder over de hele wereld, zowel in kamermuziekverband, op festivals, en als soliste met vele orkesten en gerenommeerde dirigenten, waarbij zij steevast door zowel het publiek als de pers met open armen wordt ontvangen.

Lisa won verscheidene eerste prijzen op (inter)nationale concoursen waaronder het Internationale Jascha Heifetz concours in Litouwen, waar zij tevens de publieksprijs in de wacht sleepte. Daarnaast ontving zij meerdere beurzen in Nederland, Italië en Frankrijk en was zij winnaar van de prestigieuze Grachtenfestivalprijs. Lisa is een graag geziene gast op de nationale en internationale televisie en radio.

Zij soleerde onder andere bij het Koninklijk Concertgebouworkest, Brussels Philharmonic, Amsterdam Sinfonietta, Bremer Philharmoniker en werkte samen met gerespecteerde dirigenten als Neeme Järvi, Riccardo Chailly, Massimo Quarta, Otto Tausk, Dirk Brossé, Jan Willem de Vriend, Carlos Miguel Prieto en Toby Hoffman.

Lisa bespeelt momenteel een Rugieri uit 1683, die haar particulier ter beschikking is gesteld. Zij is hier heel dankbaar voor. Voor deze Paganini opname had zij de beschikking over een viool van Giovanni Battista Rogeri, Brescia 1692.

November 2013 werd Lisa's debuut-cd uitgebracht door Challenge Records International en buitengewoon lovend ontvangen door de internationale pers. Een volgend album met vioolconcerten van Locatelli volgde in 2016 op Cobra Records en was binnen twee weken na release No. 1 Bestselling Album op Native DSD wereldwijd, naast talloze jubelende recensies in de internationale pers. Daarnaast werd het album verkozen door de Luister als Beste Album en ontving het een Cum Laude van Classic FM. Toekomstige opnames omvatten onder andere het vioolconcert van Nielsen (2019).

Komend seizoen soleert Lisa onder meer door heel Europa en in Mexico met vioolconcerten van met Mozart, Mendelssohn, Nielsen, Wieniawski, Locatelli en Vivaldi.

Lisa geeft geregeld masterclasses aan hogescholen in binnen- en buitenland naast haar functie als hoofdvakdocent viool aan het conservatorium van Gent, België.

Lisa Jacobs studeerde bij Joyce Tan aan het Utrechts Conservatorium en vervolgde haar opleiding bij Ilya Grubert in Amsterdam, waar zij zowel voor haar bachelor- als masterstudie met een tien met onderscheiding afstudeerde. Zij was tevens leerling van Christoph Poppen in München waar zij het prestigieuze Konzertexam behaalde. Dit werd ondersteund door het Prins Bernhard Cultuurfonds. Verdere muzikale invloeden vormden Nelli Shkolnikova, Thomas Brandis en Ana Chumachenko. Tevens was zij jarenlang vaste gast in de openbare masterclasses van Herman Krebbers op diens persoonlijke verzoek.

Sinds 2017 is Lisa Jacobs een Pirastro Artist.

www.lisajacobs.nl

Die 24 Capricen von Niccolò Paganini: Kein Geiger kann sich ihnen entziehen, jenem berühmt-berüchtigten, sagenumwobenen Zyklus von 24 Solostücken für die Violine, die wie ein unerschöpfliches Feuerwerk technischer Spiel Freude den Olymp des geigerischen Virtuositums bedeuten.

Noch mehr als die halsbrecherischen technischen Anforderungen der Capricen haben mich schon immer die enorme Vielfalt der musikalischen Charaktere, die unerhörten Klanglandschaften und die außerordentliche Fantasie und Lyrik fasziniert, die Paganini in jeder einzelnen Caprice heraufbeschwört. Extremste Farben und Klangeffekte und ständig wechselnde Stimmungen - welch eine herrliche Herausforderung für jeden Geiger!

Als Kind schon bin ich mit der unheimlich ausdrucksvollen Aufnahme Alexander Markovs quasi aufgewachsen, und schon seit geraumer Zeit spüre ich das Bedürfnis, nun meiner Fantasie in der Interpretation der 24 Capricen freien Lauf zu lassen.

Das Ergebnis ist nun diese Aufnahme, bei der ich die Extreme meiner künstlerischen Freiheit ausgelotet habe - in Bezug auf Schnelligkeit, aber auch auf Ruhe und Timbre.

Besonders wichtig aber war es mir, Paganinis charmante Charakterstudien und seine große Liebe für die Oper mit all ihrer Lyrik und ihrem Drama zum Leuchten zu bringen.

Lisa

NICCOLO PAGANINI 24 CAPRICEN

'Ich habe vorher nicht gewusst, dass Musik solche Klänge umfassen konnte!'

Das schrieb der Musikkritiker Ludwig Rellstab, nachdem er ein Konzert von Niccolò Paganini besucht hatte. Dessen Geige habe *'gesprochen, geweint und gesungen!'* Rellstab hörte Paganini auf dem Gipfel seines Ruhms. Auf der Strasse wurde er von ganzen Menschenmengen bedrängt und in den Zeitungen erschienen immer neue Sensationsgeschichten. In ganz Europa klingelte es in den Kassen, sobald ein Konzert durch den Virtuosen aus Genua angekündigt wurde.

Paganini hatte hart gearbeitet um das alles zu erreichen. Das ehemalige Wunderkind, das vom Vater gezwungen worden war, täglich viele Stunden zu üben, hatte sich schon jung vorgenommen, immer und überall autonom zu sein. Selbständig. Einen Platz im Orchestergraben beehrte er nicht. Er wollte im Mittelpunkt stehen, er wollte Musik komponieren, wie sie noch niemand gehört hatte.

So entstanden Anfang 19. Jahrhundert, die Zeit, in der er seine Karriere aufbaute, die 24 *Capricen*. Er spielte sie zuerst in kleinen Sälen, später in immer grösseren Konzerthäusern, in und ausserhalb von Italien. Zusammen bilden die *Capricen* eine bunte Sammlung der Möglichkeiten, die die Geige bietet. Das heisst, der Möglichkeiten, die ein Ausnahmetalent wie Paganini hat. Inspiration boten ihm virtuose Vorgänger wie Locatelli, der Paganini nach 'eine Welt an neuen musikalischen Ideen' aufgeschlossen hat, aber nie den Erfolg erfahren hat, den er verdient hätte. Der Schwierigkeitsgrad war den meisten Geigern zu hoch.

Das gilt nicht für Paganini. In den *Capricen* geht er noch einen Schritt weiter als Locatelli, wo es neue Spieltechniken und eine fast unvorstellbare Fingerfertigkeit betrifft.

Dabei versuchte er immer ein möglichst grosses Publikum zu packen. Als Junge hatte Niccolò die Leute schon schockiert und begeistert, indem er auf seinem Instrument Tiere nachgeahmt hat. In den *Capricen* experimentiert er in dem Sinne weiter : Singende Vögel, Jagdhorn, Gelächter, Esel.

Er ruft sie alle mit seiner Musik ins Leben.

Die *Capricen* stecken ausserdem voller Drama. Ländliche Passagen mit viel Gefühl

werden ohne Übergang heftig, fast gewalttätig. Blitzschnelle Teile, in denen der Geiger sich in ein fast unmögliches Tempo hetzt, wechseln sich ab mit unerwarteten Augenblicken der Stille. Paganini tut alles, damit man als Zuhörer fasziniert ist und bleibt.

Ludwig Rellstab benutzte in seinem Artikel das Wort 'dämonisch'. Er war nicht der Erste, der den Musiker mit dem Teufel verglich. Paganinis Aussehen trug dazu bei : Er war totenblass, spindeldürr und hatte Augen wie glühende Kohlen. Manche Zuschauer waren sich sicher, dass sie während des Konzerts kleine Teufel, die an den Ellenbogen des Musikers zerrten, gesehen hätten, nur damit er noch schnellere Noten produzieren würde. Und der Virtuose ging nur allzu gerne ein auf das romantische Verlangen nach sichtbaren Zeichen des Bösen. Die Beleuchtung mittels flackernder Kerzen machte, dass sein wüster Schatten das Bild auf dem Podium bestimmte.

Caprice Nr. 13 hat später den Untertitel 'Das Kichern des Teufels' bekommen. Vielleicht hat Paganini selber lachen müssen, als er seine *Capricen* - die erste Veröffentlichung eines Komponisten, der immer seine Werke hat geheimhalten wollen- den 'Künstlern' widmete. Es gab ja nur wenige Musiker, die sie überhaupt spielen konnten!

Später hat er jede *Caprice* nach einem virtuellen Kollegen benannt : Liszt, Spohr, Thalberg und ... nach sich. *Caprice Nr. 24*, die facettenreichste, die mit dem meisten Tiefgang, war für ihn, 'Niccolo Paganini, sepolto purtroppo', was 'leider beerdigt' heisst. Bestattung wurde aber erst nach vielen Jahren erlaubt, der teuflische Geiger durfte nicht in geweihter Erde liegen. Seine Verwandtschaft musste jahrelang auf die Rehabilitation warten.

Komponisten wie Liszt und Schumann, aber auch die vielen Geiger, die in den Jahren nach seinem Tod seine Nachfolger genannt wurden, haben dafür gesorgt, dass die *Capricen* nicht vergessen worden sind.

Treffsicher, melancholisch, leidenschaftlich und imposant : der Wirbelsturm dieser Musik hat sich nicht gelegt, die Suche nach unerwarteten Klängen geht weiter. Immer weiter.

Vrouwkje Tuinman (Übersetzung: Kees Houtman)

LISA JACOBS violine

"Ein kleines Wunder an kunstvoll-expressivem Musizieren"
Pizzicato Magazin, Luxembourg

"Jacobs's exultant phrasing and captivating sonority reaching new heights"
The Strad, UK

Die niederländische Geigenvirtuosin Lisa Jacobs ist berühmt für ihr leidenschaftliches, überzeugendes und virtuosos Spiel, interessante Programme und ihre Fähigkeit, auf der Konzertbühne zu kommunizieren. Mit nur 17 Jahren spielte Lisa ihr erfolgreiches Debüt mit dem Royal Concertgebouw Orchestra unter Riccardo Chailly und ist seitdem mehrmals in allen großen Konzertsälen in den Niederlanden und der ganzen Welt zu hören. Sie spielt mit großem Erfolg bei Kammermusikfestivals als Solistin mit zahlreichen Orchestern und namhaften Dirigenten wie Neeme Järvi, Massimo Quarta, Otto Tausk, Dirk Brosse, Jan Willem de Vriend, Juozas Domarkas, Carlos Miguel Prieto und Toby Hoffman. Lisa Jacobs hat als Solistin bei einer Vielzahl von Orchestern gespielt, darunter Amsterdam Sinfonietta, Royal Concertgebouw Orchestra, Brussels Philharmonic, Bremer Philharmoniker und Litauisches Kammerorchester.

Sie spielt eine Violine von Rugieri, 1683, die ihr privat zur Verfügung gestellt wurde. Für diese Aufnahme spielte Lisa Jacobs einen Giovanni Battista Rogeri von 1692.

In dieser Saison sind neben zahlreichen Recitals, Solokonzerten von Mozart, Nielsen, Locatelli, Mendelssohn und Mendelssohn auch Konzertreisen durch ganz Europa und Mexico geplant. Im November 2013 erschien Ihr Debüt-CD "Poème" bei Challenge Records International, und wurde von der internationalen Presse überaus gelobt. Ihr Album "Locatelli - L'Arte del Violino" erschien mit grossem Erfolg im Sommer 2016. Zukünftige Aufnahmen beinhalten das Nielsen Violinkonzert.

Lisa Jacobs studierte im Amsterdam beim Ilya Grubert, wo sie mit einem summa cum laude sowohl ihr Bachelor als auch ihr Masterstudium abschloss. Sie war gleichzeitig auch Schülerin von Christoph Poppen an der HMTM München für das Konzertexam Program. Weitere musikalische Einflüsse erhielt sie von berühmten Geigern und Pädagogen wie Nelli Shkolnikova, Thomas Brandis, Ana Chumachenco, Maxim Vengerov und Herman Krebbers.

Neben ihr Konzertkarriere, unterrichtet Lisa Jacobs als Professorin am Konservatorium Gent, Belgien.

Lisa Jacobs ist ein Pirastro Artist seit 2017.

www.lisajacobs.nl

Recording: **Mediatrack**
Producer/sound engineer: **Tom Peeters**
Microphones: **Brüel & Kjaer 4003, Neumann modified by Rens Heijnis**
Microphone cables, interlinks: **Acoustic Revive**
Recorded at: **Cunerakerk, Rhenen, The Netherlands**
Recording dates: **2017/ 2018**
Text: **Vrouwkje Tuinman**
Translations: **Katya Woloshyn, Kees Houtman, Johannes Krebs**
Photography: **Ronald Knapp**
Artwork design: **Egbert Luijs (studioEGT)**

*With special thanks to Serge Stam, Piraastro, Henk van Ginkel,
Cunerakerk Rhenen & Aleksandra Kaspera*

www.lisajacobs.nl
www.cobrarecords.com

COBRA 0064